

така и на моитѣ братия да живѣеме свободно и щастливо и да се радваме на природата.

Разбира се, че тия мои впечатления се продължаваха не твърде дълго време. Подъ планината се намираше едно българско село, което бѣше въ състояние да накара и камънитѣ да мѣстятъ. Това село бѣше полуразвалено, ограбено, дрипаво и нещастно. Даже и дървенцата, които се намираха по двороветѣ, бѣха вѣрноподаници на „дебелата сѣнка“, защото тѣхнитѣ клонове не покриваха двороветѣ и не даваха прохладна сѣнка за измжчения селянинъ. Види се, че и тия сж плащали тежки данъци! Покровитѣ на кжщята бѣха провалени, черни и дрипави, щото измжченото тѣло и разбиеното сърдце на селянина не можеха да намѣрятъ подъ тѣхъ защита ни отъ есеннитѣ дъждове, ни отъ зимнитѣ виелици.

Българитѣ, които живѣятъ близу до голѣмитѣ пѣтища, сж достойни за оплаквание, защото турскитѣ пѣтници сж изполяли на селянитѣ и ушитѣ. Който иска да си състави понятие — що е робъ и що е робиня, той трѣбва да погледа съ внимание на българския селянинъ и на българската селянка, които живѣятъ въ тия села; а ако неговото сърдце не закипи отъ негодувание, ако той не пожелае да отмъсти на ония, които сж унизили човѣческата личностъ, които сж направили отъ човѣка четвероного животно и които сж убили въ него всѣко човѣческо чувство и всѣка човѣческа мисль, той и самъ не е човѣкъ. Да кажа накратко: който се завзема да защищава турската „нѣжностъ“ или фанариотското „каноническо право“, той трѣбва да е звѣръ, той трѣбва да нѣма ни душа, ни сърдце, той трѣбва да нѣма въ себе си нищо човѣческо. Фанариот-